

De 24e Oktober 1949 werd Cornelis
Hendrik Smit geboren.

En wel op Terschelling, in het dorpje
Hoorn.

Men weet ik niet zoveel van zijn eerste
levensjaren.

Ik zag hem alleen met pasen, als wij
op Terschelling waren, en een enkele
keer, wanneer zijn ouders bij ons kwamen
logeren, maar, ik weet wel dat
hij een lief kereltje was en goed kon
leren.

Toen hij met vrucht (zoals men dat
noemt) de lagere school doorlopen
was.

Maest hij naar de H.B.S., hij begon
natuurlijk in de eerste klas.
Voor een kosthuis was hij niet bereid,
want, Marie Janna en Wim waren
ook al bij tante Anna geweest.

Hij maakte dus zijn intocht bij mij.
Maar, daar was ook nog een nichtje
bij.

Die twee namen elkaar steeds in het
haar.

En kibbelden nogal eens met elkaar.
Dan was het om een stoel, dan om de
radio,

De een wilde dit programma horen, en
de ander dat.

Ja mensen dat was me wat.

2,

Als het me begon te vervelen zette ik de radio af, dat was dan hun straf, maar, het verstand komt met de jaren niet waar?

Ze leerden in vrede te leven met elkaar. Het was dat jaar in november geweest zijn Cor was 1 morgens per fiets. ongeveer vertrokken, maar, na een half uurtje daar had je hem weer.

Hij stond voor de achterdeur te roepen Tante tante. Ik hoorde aan zijn stem dat er iets mis was, en, toen zag ik alras, dat zijn bril was gesneuveld, maar, wat was er aan de hand. Wel in orde heij stond een auto aan de hand.

Het was regenachtig weer en Cor zat voorover op de fiets daardoor zag hij niets. Hij botste toen flink tegen de auto aan, nou dat heeft hem natuurlijk wel pijn gedaan.

Ma een weekje ging hij weer naar school op de fiets. Ja! zo'n half uurtje rijden dat was voor hem niets. Soms hadden ze van school een gezellige avond in "de Harmonie" daar mochten de ouders ook bij. Zijn moeder kwam over en wij er heen met "n drie" en wij logeerden daarna in een hotel, nou dat leek Cor wel.

Hij stapte er rond als was hij er thuis.
En naar boven met de lift, dat was

helemaal plus.
Hij ging maar steeds op en neer, en
bedacht een boodschappje telkens weer
O: ja daar rchoot hem iets te binnen
hij moest nog even horen wie het voetbal-
spel ging winnen
hij weer in de lift, reer naar beneden,
Ja mensen daar ging wel een uur mee
heen.

We hadden met elkaar genellige dagen,
vooral, als St Nicolaas de aundacht kwam
vragen.

Die bracht dan altijd een grote witte zak
daar wat dan voor ieder wel in een of ander
pak.

Maar, wat ik nooit begrepen heb, die zak
kwam altijd pas als ik even om
het een of ander boodschappje was.

Het was natuurlijk met altijd feest,
er moest ook worden gestudeerd.

nu dat ging gewoonlijk wel gesmeerd,
maar of een keer, er fietste een groep
je met elkaar nou dat ging wel wat
naar.

Er kwam iemand tegen Cor^o achterwiel
nodat hij viel.

2'm maten brachten hem toen thuis
en de dokter kwam aan thuis.

met het gevolg dat hij +- 10 weken,

4
met naar de school heeft omgekeken
Met de taxi naar Harlem en met
de boot is hij naar west gegaan
Zijn vader haalde hem daar vandaan
Hoe hij zich die tijd gedragen heeft
kan ik niet zeggen.

Misschien kan Marie Yanna ons dat
beter uitleggen.

Het heeft echter aan zijn studie geen
schade gedaan; want, hij is dat jaar
evengoed overgegaan.

Eens op een keer omstreeks orde jaar
namen wij als bestuur van de vrouwen
bond in de voorkamer bijelkaar.

Cor zat in de achterkamer te leren,
maar, dacht dit is mijn kans, nu zal
ik die vrouwen eens laten schrikken
en dat deed hij ook, door een rotje in
de steeg te mikken.

Dat gaf me een knal de vrouwen
sprongen op, (Cor was daar geen
getuige van dat was voor hem een
strop) ne meiden wat is dat.

Ik had het wel door, en hei, wies maar
gerust, dat doet Cor. nodat hij er geen
keer van had.

Een andere keer had hij meer succes
er mee.

dat zat zo, ik had om het studeren geen
TV. we gingen dan later dags avonds
naar een vriendin van mij;

5. Cor was daar dan ook altijd bij
Toen we weer zouden gaan zei hij tegen
mij

Gaat u maar voort ik kom er straks
wel bij.

Ik moet nog even leren zei de gunt.

Maar dat waren de boer's in gahnen met,
Hij broedde meer wat uit.

Mijn vriendin en ik zaten rustig naar
de TV te kijken, daar had je een leuke
knaal. Nu had hij meer succes dan
de eerste keer, want, mijn vriendin
rende door het huis heen en weer
ze achtte werkelijk dat er een bom
was ingestlagen, en, de mensen aan
de overkant van het water huwmen
ook al opdagen.

Het werd een hele ree zezingen druk
aan het roeten. Totdat een buurman
zei, Ik denk het is kwazongens plan-
gerij.

Cor kwam gemoedereerd naar binnen
Ik zei: | mijn vriendin was nog
boven
binnen

Jongens hoe kun je nu noets verninnen
Zel je dan helemaal geen fabrieks
omnoets te doen.

Ik schaamde me dood. Noets te doen
terwijl zij ons gastvrijheid bood.
Maar, het morske was dat mijn vriendin
hem vroeg of hij misochien, die jongens

ook had gezien

Cor maakt dat natuurlijk ontkenne
en ik hoop dat zolang we nog leeft
mijn vriendin nooit zal horen wie
haar die poets gebakken heeft.

Wu weten jullie het een en ander
van Cor's kwajongens streken, we
kunnen maar zeggen, dat deden de
wilde haren, hoewel we toen toch
korter waren dan nu, maar, ik
laat het verder over aan u,
om te konstateren of hij die
streken heeft af kunnen leren.

Van Ankie weet ik natuurlijk
niet zo veel maar ik hoop dat we
samen lang en gelukkig mogen
leven... en dat God hen zijn zegen
moge geven.

24 Dec. 1976.